

Modrásek

„To je zvláštní,“ zamručel motýl Modrásek a podíval se na hodinky. „Ukazují teprve jedenáct hodin. Asi se mi zastavily,“ mumlal dále a přiložil si je k uchu. „To je opravdu divné. Tikají.“ Modrásek byl poněkud zmatený. Podle hodinek ještě nebylo ani poledne a přitom se už pomalu začínalo stmívat. Navíc nebyl ještě znavený a pořád měl spoustu sil poletovat od květiny ke květině.

„Ahoj, Modrásku,“ ozval se hlas svatojánského broučka Světlíka. „Dnešní noc mi přišla poněkud krátká. Jsem unavený a ještě bych spal,“ pokračoval Světlík a pořádně si zívł. Modrásek odpověděl: „Co ty tady děláš? Podle mých hodinek ještě není ani poledne. Vždyť bys měl ještě spát, tvůj čas je přece až večer.“ Světlík se ušklíbl a řekl: „Poledne, jo? Podívej se kolem sebe. Začíná se stmívat, a proto vstávám, abych mohl létat a svítit na cestu. Určitě máš rozbité hodinky.“ To si Modrásek nenechal líbit: „Nemám, hodinky tikají.“ Oba se ještě chvíli dohadovali a z jejich řeči bylo patrné, že jsou oba nervózní a poněkud vyvedeni z míry.

„Hú, hú, copak se tady chlapi hádáte?“ zeptala se jich stará sova Otýlie, která zrovna letěla kolem. Modrásek se Světlíkem ji vysvětlili, že se nemohou shodnout na tom, zda jsou špatně Modráskovy hodinky nebo něco jiného. Otýlie se zasmála a povídá: „Mládenci, hodinky jdou dobře. Kdybyste poodlétli kousek stranou, viděli byste, že hodiny na kostelní věži ukazují totéž.“ Světlík s Modráskem na ni nechápavě koukali. „To se divíte, co já, sova, dělám venku před polednem, co?“ s úsměvem pokračovala Otýlie. „Takovou příležitost, jaká je dnes, jsem si nemohla nechat ujít. Však se na ni těším už několik let,“ povídá tajemně. „Ty víš, co se to děje?“ sborově se zeptali Modrásek se Světlíkem. „Jistě, mládenci,“ odpovídá sova. „Dneska je

úplné zatmění Slunce.“ „Co? Zatemnění Slunce?“ kroutí hlavou naši malí hrdinové. „Zatemnění ne, hoši, zatmění. Jednou za několik let se naše sluníčko schová během dne do stínu. Však se podívejte opatrně sami.“ Modrásek se Světlíkem pohlédli vzhůru a nestačili se divit. Místo zářivé koule, na kterou byli zvyklí, viděli kouli černou, zlatě lemovanou. „Wau!“ vydechli. „Nebojte se, chlapci, sluníčko zase za chvíli vyleze ven a vše bude jako dříve,“ pronesla sova. „Tak si to pořádně užijte. Já už musím letět, chci ještě pozdravit pár kamarádek, než zase půjdu spát.“ S těmito slovy Otýlie zmizela stejně neslyšně, jako přiletěla. „Vidíš, zatmění slunce to je! A ne špatné hodinky,“ zasmál se Modrásek. „Promiň, že jsem ti nevěřil,“ omlouvá se Světlík. A za chvíli už oba společně létali a užívali si tmy. Jak sova řekla, tak se i stalo. Po krátké době začalo světla přibývat a Světlík začal stále více a více zívat. „Je čas jít spát,“ pronesl, když slunce dosáhlo obvyklého jasů. Pak se vydal do svého pelíšku. „Uvidíme se zase večer,“ loučil se s ním Modrásek, který se opět vydal poletovat z květu na květ a užívat si slunečného dne.

Když se sluníčko začalo klonit k obzoru, vydal se Modrásek k domovu. Cestou potkal Světlíka, který právě vstával ke svým nočním potulkám. „To bylo dneska překvapivé dobrodružství, že?“ usmáli se jeden na druhého a pak si už popřáli dobrou noc.